

ZÁHADY LADY ELEANOR SWIFTOVEJ

KNIHA 2

SMŘ NA BÁLE

VERITY BRIGHT

Ljndeni

Smrť na bále

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Verity Bright
Smrť na bále – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

SMRŤ NA BÁLE

VERITY BRIGHT

SMRŤ NA BÁLE

Preložila Martina Zrubáková

Ljndeni

„Každý světec má minulost a každý hříšník budoucnost.“

Oscar Wilde: *Bezvýznamná žena*

PRVÁ KAPITOLA

Eleanor sa krčila pri záhlaví postele, keď sa jej na hlavu zosypal dážď sklenených črepín. „Krucinál!“ Väčšie kusy skla si vytriasla z ohnivočervených kučier a výrazné zelené oči uprela na povalu, kde zo sadrovej ruže namiesto bohato zdobeného lustra trčal už len drôt.

„Krucinál fagot!“ Dlhú bambusovú palicu, ktorá mala na svedomí tú katastrofu, šmarila na posteľ, nastokla si papuče a vykročila po škripajúcich črepinách. Štíhrou postavou v sivom hodvábnom pyžame pripomínala skôr majsterku bojových umení. Otvorila dvere, no vzápätí vystrašene cúvla. „Clifford! Prosím vás, čo sa tu len tak motáte! Takmer som od ľaku prišla o rozum.“

Majordóm spustil ruku v bielej rukavičke, ktorou chcel práve zaklopať na dvere. „Ospravedlňujem sa, mylady, no obávam sa, že to sa už dávno stalo.“

„Čože? Počujte...“ Eleanor naňho pozrela a zbadala veselý záblesk v jeho očiach. Vtom si uvedomila, že aj ona sa uškriňa. Clifford, majordóm v Henley Hall, slúžil ešte jej nebohému strýkovi a aj napriek ich rozdielnemu spoločenskému postaveniu sa tí dvaja priatelili. A medzičasom sa s ním už skamarátila aj ona.

„Radšej ani nechodte dnu. Vlastne asi budete musieť.“ Eleanor otvorila dvere dokorán, aby majordóm mohol nazrieť do izby. „Možno ste začuli menší buchot.“

„Isteže, mylady. Už telefonoval aj pán Penry z mäsiarstva v dedine a láskavo žiada, či by sme mohli ten randál trochu stíšiť.“

„Veľmi vtipné.“

Clifford dvakrát potiahol šnúru zvonca pri záhlaví Eleanorinej postele. „Nerobte si starosti, mylady, vzhľadom na okolnosti to naše dámy zvládnu raz-dva.“

„Aké okolnosti?“

„Presne o tridsaťsedem minút totiž musíme odísť.“

„Kristepane, to si musím švihnúť. Ale... moment. Kam to vlastne ideme?“

Clifford si napravil už aj tak perfektne zarovnané manžety na košeli. „Ako si iste spomínate, mylady, u Fenwickovcov-Langhamovcov sa koná maškarný bál a ja vás tam mám odviezť.“

Eleanor zobrala z nočného stolíka strýkove vreckové hodinky. Našla ich po jeho nečakanom úmrtí, keď zdedila Henley Hall, a chránila si ich ako spomienku na vzácne chvíle, ktoré strávila v jeho spoločnosti. „Tridsaťsedem minút...“ pozrela na pyžamo, „to bude stačiť. Som si istá, že dámy budú... aha! Tu ich máme.“

„Prepánajána!“ Gazdiná pani Buttersová celá zmätená vošla do izby a neveriacky zízala na hrbu skla a strieborných háčikov. „Vďaka bohu, že tu nebol pán Gladstone. Určite by mal v labkách zapichnutých plno ostrých črepín z toho lustra.“

Gladstone bol obstarožný buldog, ktorého Eleanor zdedila spolu s panstvom Henley Hall a kadečím iným po svojom nebohom strýkovi.

Pani Buttersová zdvihla hlavu od neporiadku na dlážke a poznamenala: „Najdôležitejšie je, že vám, mylady, sa nič nestalo.“

„Celkom dobre som z toho vyviazla. No tak, Polly, pod' dnu.“ Eleanor nemusela ani vykuknúť na chodbu, aj tak vedela, že mladá chyžná tam netrpezlivo postáva.

Polly sa doklátla dnu na chudých, dengľavých nohách a poobzerala sa po miestnosti. „No zbohom!“

„Veru tak, Polly, je to nadelenie,“ prikývol Clifford. „Ale nebojte sa, dámy, mylady už dnes nebude trénovať bojové umenia, tak láskavo upracte ten drobný karambol.“

Eleanor prekvapene nadvihla obočie a pozrela na majordóma. Odkiaľ vie, čo tu vystrájala? „Len pre vašu informáciu, Clifford, myslela som, že vzhľadom na udalosti z posledných týždňov by nebolo od vecí, keby som bola lepšie pripravená. Preto som trochu trénovala sebaobranu.“

„Isteže, mylady, je to pochopiteľné za predpokladu, že útočník by sa rozhodol vrhnúť sa na vás z lustra.“

„Vtipný ako vždy, Clifford. Vlastne je škoda, že *baricu* ako spôsob sebaobrany tak rýchlo vyšiel z módy. Celkom sa mi páči. Ako iste viete, trénoval ho aj Sherlock Holmes.“

Clifford zaodfňal. „Isteže, mylady, Sherlock Holmes naozaj trénoval istý druh bojového umenia. Domnievam sa však, že jeho správny názov je *barticu*, s *t* uprostred. Ide totiž o slovo zložené z priezviska džentlmena, pána Bartona-Wrighta, ktorý ho vynášiel, a džiu-džicu. Nanešťastie Klub barticu zatvorili už pred sedemnástimi rokmi v tisíc deväťsto treťom, aj keď podľa mňa pán William Barton-Wright ho ešte stále vyučuje.“

Eleanor zakaždým nevychádzala z údivu, koľko vedomostí má jej majordóm o akejkoľvek téme pod slnkom. To už pani Buttersová odpratala neporiadok, úklonom naznačila pukerlík a spýtala sa: „Želáte si ešte niečo, mylady? Má vám Polly pomôcť s obliekaním?“

„Kristepane, len to nie!“ vyhrkla Eleanor o čosi razantnejšie, než mala v úmysle. „Chcem povedať, nie, vďaka. Ešte si musím premyslieť, v ktorých mučidlách z hodvábneho brokátu sa dnes večer budem kajať za svoje hriechy.“

Gazdiná sa zachichotala, ponad plece žmurkla na Polly a pratala slúžku z izby. Clifford zdvorilo zakašľal. „Možno by bolo vhodné, mylady, keby ste trochu kopli do vrtule, tuším tak sa to dnes hovorí.“

„Teda, Clifford! Čo sem motáte vrtuľu, keď idem na maškarný bál.“

„Podľa toho, čo som vyrozumel, je šanca, že sa na maškarnom bále stretnete s viacerými ľuďmi, s ktorými ste sa spoznali pred dvoma mesiacmi v ružovej záhrade na obede u lady Fenwickovej-Langhamovej.“

Eleanor zastonala a hodila sa horeznačky do perín. „Skvelá perspektíva! Prísna stará vdova a tá jej ufnúkaná neter, vikomt, ktorý je pod papučou svojej americkej manželky, a tej zase robí radosť, keď si ma môže doberať, že nemám cit pre módu.“

„A, pochopiteľne, istý džentlmen...“

Eleanor sa celá vyplašená posadila. „Čože! Ach, nie, nevravte mi, že tam bude aj ten plukovník Bardifoot-Puttleton. Nech urobím čokoľvek, vždy sa mu niečo nepáči.“

„Je to plukovník Puddifoot-Barton, mylady. A ide o vojaka, ktorému sa dostalo vysokého uznania. Priznávam, že navonok môže pôsobiť trochu sarkastickým dojmom, ale keď začnete...“

„Človek musí začrieť riadne hlboko, aby v ňom vôbec našiel nejaké pozitívne vlastnosti. A rovno vám vravím, Clifford, v jeho prípade vôbec nemám náladu niekam začierať. Snažila som sa s ním vyjsť po dobrom, ale plukovník má neprekonateľnú schopnosť zmeniť aj obyčajný pozdrav ‚Dobrý deň, pán plukovník, ako sa máte?‘ na otvorené vyhlásenie vojny!“

Majordóm zobral dvojce šiat, ktoré viseli na dverách skrine, a opatrne ich položil na posteľ vedľa lady Eleanor.

„To je pravda, mylady, ibaže ja som nemal na mysli plukovníka, ale istého podstatne mladšieho džentlmena.“

Eleanor sa pri tejto majordómovej poznámke zľahka začervenala, no snažila sa, aby jej hlas znel neutrálne. „Aha, áno, Lancelota.“ Pozrela na šaty. „Čo myslíte, ktoré by sa mu páčili?“ spýtala sa, no hneď sa plesla rukou po čele. „Dofrasa, to som fakt nechcela povedať nahlas.“

Clifford sa usmial. „Dovolím si poznamenať, mylady, že tomu džentlmenovi sa budete páčiť v jedných aj v druhých. Keďže ste sa

však spýtali na môj názor, povedal by som, že tie modré celkom určite upútajú jeho pozornosť.“

„Výborne! V takom prípade si oblečiem červené. Nechcem, aby na mňa celú noc vyplieštal oči. Musím sa predsa správať ako lady.“

„Hmm, nádej zomiera posledná,“ zamrmal si popod nos Clifford a vyšiel z izby.

Keď Eleanor osamela, vyzliekla si pyžamo a hodila ho na posteľ. Pri otváraní skrine sa však neubránila úsmevu. Pani Buttersová ju predvčerom prekvapila niekoľkými závesnými odkladacími vreckami, ktoré vyrobila zo zelenomodrej hodvábnej látky, a Eleanor sa perfektne hodili na odkladanie pančúch.

Navliekla si pár polopriesvitných lesklých čiernej farby a schmatla z postele červené šaty. Už do nich stúpila jednou nohou, vtom sa však zarazila a zvrátila čelo. Clifford určite predpokladal, že si vyberie tie, ktoré jej neodporučil. Bože, aká je len hlúpa, takmer mu naletela. Bolo nad slnko jasnejšie, že je za to, aby si obliekla tie červené. Už ňaťahovala ruku za modrými... Moment, ale čo ak to bol z jeho strany dvojité bluf?

O tridsaťpäť minút zatvorila za sebou dvere spálne a snažila sa elegantne zísť po schodisku, aj keď vlečka šiat, čo sa jej plietla medzi nohy, takmer prekazila jej úmysel. Nakoniec sa rozhodla a obliekla si róbu smaragdovozeleno-zlatej farby. Tá kedysi patrila jej matke, no Eleanor sadla ako uliata. Po tajomnom zmiznutí jej rodičov strýko uchoval v Henley Hall šaty Eleanorinej mamy, a tá ich nečakane, už ako dedička panstva, celá šťastná objavila.

Dolu v hale stáli v rade pani Buttersová, Polly aj kuchárka pani Trotmanová.

„Tak čo, dámy? Môžem sa takto ukázať ľuďom na oči?“

„Ach, mylady, vyzeráte ako princezná.“ Pani Buttersová chytila Eleanor za ruky, doširoka ich roztvorila a zakvokala ako sliepka pyšná na svoje kurča.

„Skvelo ste si vybrali, mylady. Budete hviezdou večera, o tom niet pochyb,“ s úsmevom sa pridala pani Trotmanová.

Polly si utrela slzy z líc. Vtom k nej pani Buttersová natiahla ruku a potisla slúžke bradu nahor, aby jej zatvorila ústa.

„Ďakujem vám, dámy. Veľmi úprimne však dúfam, že hviezdou večera nebudem. Mám v pláne prešmyknúť sa niekam do kúta, zdržiavať sa v úzadí a dúfať, že si ma nikto nevšimne, aby som sa vyhla nudným nástrahám spoločenskej etikety.“

„No, jednému páru očí by sa to predsa len mohlo podariť,“ zamrmľala si popod nos pani Trotmanová

„Troterska!“ zasyčala pani Buttersová. „Správajte sa slušne, prosím. Prepáčte, mylady, obarím jej jazyk, aby sa to už v budúcnosti neopakovalo.“

Všetky sa zasmiali a Polly sa nadšene klátila na dlhých nohách.

„Fajn, tak mi držte palce,“ požiadala Eleanor. „Dúfajme, že ich tou rúbou pomýlim a nevšimnú si, že aj keď som sa do nej nasúkala, mám od dámy asi tak ďaleko ako žaba v gumákoch.“

Sotva dohovorila, vykročila k dverám.

„Dobre sa zabavte, mylady.“ Pani Buttersová jej bežala otvoriť dvere a potľapkala ju po ruke. „Vyzeráte prenádhorne. Ste určite tá najkrajšia žabka, akú som kedy videla.“

„Ďakujem.“ Z Eleanoriných očí vyžarovala náklonnosť k láskavej gazdinej, ktorú by si bola priala mať pri sebe, keď ako dieťa trávila letá v Henley Hall.

Clifford pristavil rolls royce pred hlavný vchod a trpezlivo čakal. Bol teplý večer, začiatok júna a vlhký vetrík vzbudzoval obavy z dažďa. Keď Eleanor zostúpila na štrkom vysypanú cestu, pani Buttersová skríkla: „Kristepane, mylady, vaša vlečka!“

Eleanor jej vďačne kývla, schytila koniec vlečky a podišla k dverám auta na strane šoféra.

Majordóm nadvihol obočie. „Mylady?“

„Clifford, prestaňte strúhať grimasy. Šoférovať budem ja, ďakujem. Potrebujem ešte trochu trénovať.“

Premeral si ju od hlavy po päty a odvetil: „V tejto róbe? Ste si istá, mylady, že je to múdry nápad?“

„Samozrejme. Prečo by niebol?“

„Obávam sa, mylady, že keď dupnete na brzdu, určite si zlomíte podpätko a pri myksňovaní radiacou pákou si natrhnete vlečku.“

Eleanor naňho prísne pozrela. „Ste príšerný človek, Clifford, ale to vy viete, však?“

„Milé slová, mylady. Ani si ich nezaslúžim. Dovoľíte?“ Major dóm gestom ruky ukázal na sedadlo spolucestujúceho a nečakajúc na odpoveď, odviedol Eleanor na opačnú stranu auta. Keď nakon vkĺzol za volant, ukazovák namieril na priečinok pod palubnou doskou. Nachádzala sa v ňom maska na tvár, ktorá sa perfektne hodila k Eleanorinej večernej róbe.

DRUHÁ KAPITOLA

V Langham Manor Clifford zakrúžil po príjazdovej ceste v tvare veľkej konskej podkovy a zastal pred širokým kamenným schodiskom, ktoré sa končilo pri stĺpoch podopierajúcich impozantný vstup do šľachtického sídla. Vo všetkých oblokoch sa svietilo, na každom schode jasne žiarili lampáše a osvetľovali husté girlandy ruží, ktoré ovíjali každý centimeter oboch strán balustrády až po hlavný vchod. Eleanor pri pohľade na tú rozprávkovú atmosféru slastne vzdychla.

„Sme na mieste, mylady. Na pozvánke bolo napísané od siedmej do pol ôsmej, takže trištvrte na osem je viac-menej v norme.“

„Držte mi palce, Clifford,“ požiadala Eleanor.

Majordóm sa usmial. „Zvládnete to. Len by možno nebolo od veci, keby ste sa držali čo najďalej od politiky, náboženstva a plukovníkov.“ Kývol sluhovi a dvere auta na Eleanorinej strane sa akoby zázrakom otvorili.

Na hornom konci schodiska ju už čakal Sandford, majordóm v Langham Manor.

„Dobrý večer, Sandford. Ako sa máte?“ zahlaholila ešte z auta Eleanor a zároveň sa snažila narovnať metre látky, ktoré tvorili vlečku na jej róbe.

Clifford spoza volantu zakašľal a takmer šeptom poznamenal: „Možno by nebolo od veci, mylady, vyhnúť sa bratříckovaniu s personálom a skôr sa držať hesla *Správaj sa ako lady*.“

Zachmúrenej Eleanor sa konečne podarilo vystúpiť z auta. „Viete, Sandford, mám v pláne poslať Clifforda späť do majordómskej školy, aby sa naučil, ako sa treba zhovárať s paňou domu.“

Sandfordovi, ktorý očividne potláčal smiech, sa v očiach zablykli veselé iskierky.

„Pán Sandford, prosím, dávajte dnes večer pozor na lady Swiftovú,“ požiadal Clifford svojho priateľa. „Keby sa niečo zomlelo, viete, kde ma nájdete. Ale keby potrebovala peniaze na kauciu, tak som sa odsťahoval a neudal svoju novú adresu.“

Sandfordovi sa podozrivo zatriasli pleciami, ale rýchlo sa upokojil. „Isteže, pán Clifford. Lady Swiftová bude v tých najlepších rukách.“

Eleanor prevrátila oči a opatrne stúpala po schodoch. „Sandford, môj majordóm je ozajstný netvor. Som si istá, že vy si nedovolíte takto sa zhovárať s lady Fenwickovou-Langhamovou, však?“ Pri pohľade na jeho zhrozenú tvár kývla hlavou. „Presne ako som predpokladala. No teraz je najvyšší čas, aby sme to roztočili. Čím skôr začneme, tým skôr skončíme, to je moje heslo.“

„Pri všetkej úcte, mylady, bál je v plnom prúde. Všetci ostatní hostia prišli už pred hodnou chvíľou.“

„Aj za to je zodpovedný Clifford. Najprv narobil zbytočný rozruch okolo toho, aké šaty si mám obliecť, a potom sme sa pohádali, lebo som chcela šoférovať.“ Asi v polovici schodiska Eleanor zastala, obzrela sa ponad plece a zastonala. „Boli by ste taký láskavý a pomohli mi s tou pekelnou dlhou vlečkou? Tak sa mi zamotala, že sotva hýbem nohami.“

Sandford rozplietol guču látky a rozprestrel vlečku na schodisku. „Teraz by to malo byť v poriadku, mylady.“

Uviedol Eleanor do vstupnej dvorany vyzdobenej obrovskými vázami plnými bielych ľalií a gardénií. Keď prechádzali okolo širokého dvojitého schodiska, vo vzduchu nasiaknutom vôňou kvetov sa vznášali tóny hudby komorného orchestra.

Vošli do tanečnej sály a Eleanor mala čo robiť, aby lapila dych. Steny oválnej dvorany sýtej krémovej farby siahali do výšky dvoch poschodí. Pozlátané štukové reliéfy zdobili klenuté oblúky nad

dverami a odtiaľ sa vinuli až k stropu. Medzi každou dvojicou dvier sa v hlbokých nikách, tiež dekorovaných spleťou pozlátených vetvičiek a listov, vynímali sochy. Klenutý strop zdobili krištáľové lustre. Za zvukov orchestra na tanečnom parkete poštávali dámy v závojoch dúhových farieb a zhovárali sa s džentlmenmi v čiernom s maskami na tvárach. Eleanor urobila krok vpred.

„Mylady, buďte taká láskavá, rád by som vás s vašim dovoľaním ohlásil.“

„Ach, áno. Isteže.“ Eleanor vyrastala v zahraničí v bohémskej rodine a hoci neskôr, keď jej rodičia zmizli, navštevovala prísnu internátnu školu, nikdy si dostatočne neosvojila zásady spoločenskej etikety.

Sandford mávol dirigentovi malého orchestra a ten dal muzikantom pokyn, aby hrali *sotto voce*, tichšie. Hlasy v miestnosti stíchli a všetky hlavy sa obrátili k Eleanor.

„Lady Eleanor Swiftová z Henley Hall.“ Sandford opäť mávol dirigentovi a hudba vzápätí spustila naplno.

Vysoká dáma okolo päťdesiatky s prešedivenými lokňami a tmavomodrými očami k nej natiahla ruky a vykročila po mramorovej dlážke. „Moja drahá Eleanor, tak vás tu máme, moje úbohé vtáčatko! Čože sa vám stalo?“

„Dobrý večer, lady Fenwicková-Langhamová,“ pozdravila Eleanor. „Hmm, pokiaľ viem, nič také strašné.“

„Veď ste prišli posledná a oneskorili sa o celú štvrtúhodinu. Museli sme posunúť začiatok tanečnej zábavy, aby vás Sandford mohol patrične uviesť. A oslovujte ma Augusta, drahá moja.“

„Ach, áno. Za oboje sa ospravedlňujem.“ Eleanor sa poobzerala okolo seba, aby mohla zmeniť tému. „Aká... aká nádherná sála.“

Hostiteľka sa hneď prestala mračiť. „Páči sa vám? Je to úžasný pohľad, keď je plná tancujúcich, dámy v nádherných večerných

róbach a páni vo frakoch. Veľa ráz Haroldovi prízvukujem, že by sme takéto bály mali robiť častejšie.“

Keď lord Fenwick-Langham začul svoje meno, nadšene sa prihnul k nim. „Moja milá Eleanor, ako sa máte?“

„Veľmi dobre, ďakujem za opýtanie, uhm, Harold.“ Eleanor mala oboch Fenwickovcov-Langhamovcov rovnako rada, no predsa len sa cítila uvoľnenejšie v spoločnosti tohto trochu výstredného a menej formálneho starého pána než jeho manželky, ktorá svojím povýšeneckým správaním jasne dávala najavo, že patrí medzi spoločenskú smotánku.

„Vidím, že zatiaľ to zvládajte, ani tá vaša pekná róba nie je veľmi prepálená.“ Obrátil sa k manželke a potľapkal ju po ruke. „Dobrá práca, láska moja.“

„Čo to táraš, Harold?“

„Nič dôležité, kvet môjho života. Len ti gratulujem, že si Eleanor príliš negrilovala za to, že tak neodpuštitelne dlho meškala.“

Luskol prstami na sluhu a z podnosu zobral tri štíhle poháre šampanského. Keď jeden podával Eleanor, šepol jej do ucha: „Hrknite si trochu bubliniek a hneď všetko pôjde ako po masle.“

Eleanor vzala pohár, no mala čo robiť, aby sa zdržala smiechu. „Vy najlepšie viete, Augusta, aké je náročné zorganizovať takéto bál.“

Obočie lady Fenwickovej-Langhamovej vystrelilo takmer k línii vlasov. „Nech to zostane medzi nami, moja drahá, ale počas príprav tejto parády som zažívala tie najhoršie nočné mory. Neverili by ste, koľkým katastrofám som dnes od štvrtej popoludní zabránila.“

Lord Fenwick-Langham prikývol. „No povedzte, nie je to tá najúžasnejšia kačica?“

Eleanor odrazu nevedela, kam pozrieť. „Prepáčte, Harold, povedali ste kačica?“

„Áno. Navonok pokojná, vyrovnaná, dokonale nad vecou ako kačica na hladine. Ale pod šatami pádluje nôžkami ako najatá!

Preto nosí také obrovské sukne!“ Harold sa hlasno zarehlil na svojom vtipе a objal manželku okolo pliec.

Eleanor sa uľavilo, keď lady Fenwicková-Langhamová iba doromyseľne cmukla a ťapla manžela po statnom bruchu. „Urob mi láskavosť, drahý, a choď nájsť Lancelota. Povedz mu, že Eleanor už prišla... konečne.“

„Dobrý nápad, Augusta. Ten náš chlapec, moja milá Eleanor, sa tu už dobrú hodinu motá a tvári sa, že vás nehľadá.“ No ešte skôr než sa lord Fenwick-Langham vybral zháňať syna, zbadal plukovníka Puddifoota-Bartona. „Pudders! Máš prázdny pohár, človeče, nehanbiš sa? Ale to šampanské by si už nemal piť. V tvojom veku môže byť priveľká dávka bubliniek smrteľná. Poď, radšej ti obstaráme brandy...“

Obstarožný, plešivejúci plukovník mu bodro zasalutoval, keď však zachytil Eleanorin pohľad, zovrel pery a iba jej z diaľky stroho kývol.

Eleanor mu jeho neveľmi srdečný pozdrav vrátila a znova sa obrátila k lady Fenwickovej-Langhamovej, ktorá ju chytila pod pazuchu.

„Z plukovníka si nerobte ťažkú hlavu, moja drahá. Štyridsať rokov mu koluje v žilách len vojenský dril, keďže nemal to šťastie a nenašiel si dobrú manželku, ktorá by ho trochu poľudšťila. Netuším prečo, ale môj Harold ho má naozaj rád. Aha, pozrite, tamto sú vikomt a vikomtká Littletonovci. Všetci si ich pamätáte?“

„Isteže,“ odvetila Eleanor s väčším nadšením, než naozaj cítila. Cliffordovi opísala tento pár ako manžela pod papučou, ktorý má za ženu bezočivú Američanku posadnutú módou.

„Lady Swiftová – teda ak ste to naozaj vy pod tou maskou.“ Vikomt Littleton podišiel k nej a potriasol jej rukou.

Vikomtká Littletonová mu kráčala za päťami. „Cuthbert, ty chumaj, to predsa nemôžeš hovoriť každému. Si vtipný ako prepichnutá pneumatika.“ Jej bostonský prízvuk spôsobil, že lady Fenwicková-Langhamová stuhla.

Eleanor sa zasmiala. „Zdá sa, vikomt Littleton, že maska na tvári nestačí, aby som utajila svoju totožnosť. Možno som mala prísť v ozajstnom maškarnom kostýme.“

Vtom lady Fenwicková-Langhamová zachytila zúfalý pohľad jedného zo sluhov a hneď preladila na martyrský tón. „Ospravedlňte ma. Zdá sa, že treba hasiť ďalšiu katastrofu. Musím bežať.“

Eleanor zostala sama v spoločnosti oboch Littletonovcov a snažila sa nadviazať zdvorilostnú spoločenskú konverzáciu. „Ako sa vám darí?“

„Skvelo, máme sa báječne,“ odvetil vikomt. „Od nášho posledného stretnutia Delia ešte otvorenejšie dáva najavo svoju netrpezlivosť a obávam sa, že aj jej alergická reakcia na všetko, čo súvisí s vidiekom, nabrala na sile, ale inak je u nás všetko v najlepšom poriadku.“

Riadne sa mykol, keď od manželky vyfasoval plesnutie po ruke.

„Lady Swiftová, nevšímajte si ho. Ak si odmyslíme Cuthbertove spôsoby, z každej inej stránky to bol dobrý úlovok,“ konštatovala vikomtka Littletonová.

Eleanor blúdila pohľadom po sále a zúfalo hľadala záchranu. „Ospravedlňte ma na chvíľu, rada by som... pozdravila plukovníka. Keby som ho obišla, pomyslel by si o mne, že neviem, čo sa patrí.“

Vikomtka Littletonová si odfrkla. „Ten starý cap si to myslí o všetkých. Predstavte si, ešte som ho nezažila, že by sa zasmial.“

„Delia, prosím!“ Vikomt Littleton pokrútil hlavou.

„No a čo! Veď je ako skysnutá treska. Chladný ako kus ľadu.“

Vtom sa plukovník prihrnul k nim. A za päťami mu kráčal lord Fenwick-Langham, ktorý si nahlas niečo pohmkával a balansoval s dvoma veľkoryso naplnenými pohármi brandy. Plukovník sa mračil.

„To je jednoducho škandál! Táto krajina má veľký problém. Muži sa tu premávajú v kadejakých kostýmoch s perami. Ako to bude vyzeráť, keď sa Nemec preberie a znova začne vyčínať?“

Perá? Že by to bol Lancelot? Eleanor mala sto chutí spýtať sa plukovníka, kde videl toho „opereného“ hosta, napokon však zmenila názor. Keby mu povedala, že hľadá Lancelota, ešte by sa neskončil ani najbližší tanec a už by to vedeli všetci v sále.

Lord Fenwick-Langham sa zarehotal. „Bývalo aj horšie, kamoško. Len si spomeň na Regenskú éru. Ako sa muži parádili, tie ich nalíčené tváre a vysoké podpätky... Čo si o tom myslíte, Sandford?“

Eleanor sa mykla. Langhamský majordóm mal podobnú schopnosť ako všetci jeho kolegovia – zmaterializoval sa na určitom mieste presne vo chvíli, keď ho bolo treba, a tváril sa, akoby tam bol po celý čas.

Lord Fenwick-Langham pokračoval: „Veď práve vy, majordómia, máte konečné slovo, pokiaľ ide o módu v radoch služobníctva, všakže?“ Znova sa zachechtal a doprial si riadny dúšok z pohára, vzápätí mu však väčšina brandy vyprskla cez nos.

Vtom sa pri nich pristavila očividne rozčúlená lady Fenwicková-Langhamová. „Čo tu všetci postávate, Harold? Sandford?“

Lord Fenwick-Langham zamával pohárom. „Dovoľ, aby som ti odpovedal, Augusta. Práve tu vedíme veľmi zábavnú dišputu o pánskej móde. A Sandford je tu preto, aby nás poučil.“

Sandford zaodfrhal. „S vaším dovolením, mylord, keďže ste sa pýtali, podľa môjho názoru Regenská éra bola po excesoch makarónov v skutočnosti len pokusom zjednodušiť a skultivovať pánsku módu.“

„Po akých ma-ka... niečo?“ vyjachtal lord Fenwick-Langham. „To má byť nejaký druh cestovín?“

„Nie, mylord. Makarónmi sa označovala skupina džentlmenov, ktorí sa premávali po uliciach Mayfairu v šarlátových topánkach s desaťcentimetrovými podpätkami, vežovitých parochniach, boli ovešaní diamantmi, nosili rukávniky a ovievali sa vejármi.“

„Počujete to!“ zvolal plukovník, vrhol prísny pohľad na Sandforda a vzápätí aj na Eleanor. „Neznášam prehnanú afektovanosť a nosenie kadejakých zženštilých doplnkov.“

„Vari to nie je porovnateľné s vojenskými uniformami a s tými vašimi slávnostnými čačkami, pán plukovník?“ spýtala sa Eleanor. „Napríklad pštosie perá na helmách a podobne?“

Plukovník si otrávene odfrkol. „To je niečo celkom iné!“

Lady Fenwicková-Langhamová, ktorá stála za plukovníkovým chrbtom, horúčkovo gestikulovala, čím dávala manželovi najavo, aby svojho kamaráta odpratal niekam do vzdialeného kúta tanečnej sály.

„Mimochodom, dobrý večer, pán plukovník.“ Eleanor sa milo usmiala. „Tuším sme sa aj zabudli pozdraviť.“

„Dobrý, dobrý,“ hlasno zaodfrhal plukovník.

Lord Fenwick-Langham ho objal okolo pliec, obrátil a potisol vpred, čo hlasno komentoval slovami: „Aha, výborne, tamto je Barty a jeho nová žena. Usmievaj sa, Pudders, si na tancovačke, stará vojna.“

Eleanor využila šancu. „Počujte, Sandford, neviete čírou náhodou, kde je Lance... mladý lord Fenwick-Langham?“ Lancelot bol jediný syn lorda a lady Fenwickovcov-Langhamovcov. A aj keď nárok zdediť titul mal až po otcovej smrti, bolo bežným zvykom, že ho oslovovali „mladý lord“.

Sandford sklopil oči a zadíval sa na svoje rukavice. „Mladý pán Lancelot sa uchýlil do záhrady spolu s lady Coco a lady Millicent Childsovými a pánmi Seatonom, Singhom a Applebym. Aj keď, dovoľm si poznamenať, mylady, bude trochu ťažké ho rozpoznať. Podobne ako pár ďalších hostí aj náš mladý lord zvolil kompletný maškarný kostým.“

„Typický Lancelot. Ale vďaka tomu ho aspoň ľahšie nájdem.“

„Súhlasím, mylady, aj keď si dovoľm upozorniť, že niekoľko ďalších hostí sa rozhodlo tak isto a majú rovnaký kostým ako on.“

„Dofrasa! Ešte šťastie, že sa to nestalo ženám. V ich prípade by to bolo parádne spoločenské *faux pas*. Aký kostým má na sebe?“

„Myslím, že je niečo ako pirát. Najnápadnejšia je na ňom šabľa. A na počudovanie aj perá.“

Bacha, Ellie, perá!

„Pridáte sa ku mne, moja drahá?“ Lady Fenwicková-Langhamová gestom ukázala na opačný koniec tanečnej sály. „Tamto vidím vaše staré známe – grófkú vdovu Goldsworthyovú a jej neter, rozkošnú Coru Wynnovú. Poďte, pozdravíme ich a potom vás musím predstaviť ešte ďalším hosťom.“

Eleanor nasledovala hostiteľku, ale tešila sa najmä na jedného mladého džentlmena ozdobeného perami a s nápadnou šablou.

TRETIA KAPITOLA

Prišiel obávaný dážď. Rozpršalo sa. Veľké, tučné kvapky lenivo bubnovali na rady oblokov v tanečnej sále siahajúcich od dlážky po strop. Vnútri sa vo víre hudby krútili tanečné páry a Eleanor sa už tmilo pred očami od toho množstva tvárí patriacich ľuďom, ktorých jej lady Fenwicková-Langhamové predstavila. Prechádzali z jednej miestnosti do druhej, keď vtom sa hostiteľka pristavila pri skupinke mladých ľudí, niektorí mali na sebe karnevalové kostýmy. „A toto sú Lancelotovi... priatelia z Oxfordu. Dobrý večer vám všetkým. Dobre sa zabávate?“ Lady Fenwicková-Langhamová sa silene usmiala.

„Jasné!“ odvetil harlekýn.

„Absolútna špica,“ dodala elegantná Kleopatra.

„Veľkolepé. Veľká vďaka za vaše láskavé pozvanie,“ zašvitorila dievčina v kostýme akéhosi exotického rajskeho vtáka a napravila si členku.

„Áno, lady Fenwicková-Langhamová, ďakujeme vám. Pohľad na tú záplavu farieb ma inšpiroval na napísanie básne.“ Tie slová vyšli z úst mladíka v jednoduchom, podomácky vyrobenom kostýme, ktorý stál naľavo od exotického rajskeho vtáka.

Lady Fenwicková-Langhamová sa zmohla na mdlý úsmev. „Mládež, toto je lady Eleanor Swiftová.“

Po predstavení nasledovalo hromadné potriasanie rúk.

„Pochopiteľne, už sme o vás počuli.“ Kleopatra k nej podišla o krok bližšie a zasmiala sa. Eleanor si však nebola istá, či jej smiech bol úprimný.

„Sestrička, nebuď zlomyseľná!“ sykol exotický rajský vták.

Lady Fenwicková-Langhamová potľapkala Eleanor po ruke. „O chvíľu sa po vás vrátim, drahá. Povinnosť volá.“

Keď sa hostiteľka stratila v dave, Eleanor tam stála a všetky oči sa upierali na ňu. Jasné, že Lancelot o nej rozprával svojim kamarátom, ale ktovie, čo o nej nahovoril.

„Keďže ste už o mne počuli,“ povedala Eleanor, „nevideli ste Lancelota? Očakávala som, že prinajmenšom príletí na lietadle, alebo balansujúc na zadnom kolese svojho motocykla.“

Harlekýn prikývol. „Jasné, to by bolo pre Lanca typické. Ten je za každé bláznovstvo. Mimochodom, som Johnny. Kleopatra má občianske meno Millie a tento exotický rajský vták je jej sestra Coco.“

Eleanor sa na sestry usmiala.

„Ach, dofrasa, Albie! Prepáč, kamoško.“ Johnny kývol na člena partie, ktorého zabudol predstaviť. „Toto je Albie alebo Albert, ak ho zachytíte v mimoriadne poetickej nálade. Uzavreli sme stávkku, lebo sa nevieme dohodnúť, za čo sa vlastne preobliekol.“

Millie sa oprela o stenu a založila si ruky na hrudi. „Ja tvrdím, že za tuláka.“

„Millie!“ zahriakla ju sestra. „Prečo musíš zakaždým vystrčiť pazúry? Albie, vravela som ti, že vyzeráš skvelo. Podľa mňa si sa preobliekol za nejakého kňaza, však?“

Johnny pokrútil hlavou. „Úprimne ti poviem, Albie, dostal si ma. Tipoval by som ťa na londýnskeho starostu... ktorý sedí u holiča a v ruke drží žemľu.“ Ukázal prstom na jablko, ktoré viselo Albertovi zo zápästia.

Eleanor mala čo robiť, aby potlačila chichot.

„Nevzdelanec!“ sykol Albert. „Som mladík z obrazu *Portrét mladého muža s jablkom* od Rafaela.“

„Podľa mňa je to skvelé! Veľmi originálne,“ nadšene poznamenala Eleanor.

Millie plesla Alberta po chrbte. „Skvelá hlúposť, Albie, ale nerob si z toho vrásky. Nikto iný si to nevšimol.“

Eleanor opäť pozrela na Coco. „To ste dnes večer všetci prišli z Oxfordu?“

Coco prikývla. „Áno, ale práve ste sa minuli s Lucasom, posledným z našej partie. Pred pár minútami musel odísť.“

Millie sa naklonila a dodala: „Aby ste vedeli, je to *princ* Lucas.“

„Prestaň, Millie,“ zahriakol ju Johnny. „Prečo asi trávi čas v starej dobre Británii, keď ho v budúcnosti aj tak čakajú povinnosti vyplývajúce z jeho titulu? Tu dáva prednosť bežnému osloveniu Lucas Singh.“ Johnny pozrel na Eleanor. „Ako si želáte vy, lady Swiftová, aby sme oslovovali vás?“

Eleanor sa zasmiala. „Bude stačiť obyčajné Eleanor.“

„To je fakt obyčajné,“ zamrmala si popod nos Millie.

Coco plesla sestru po ruke. „Prestaň!“

Millie afektovane zívla. „Ani som si s Lucasom nestihla zatancovať, lebo stará lady Fenwicková-Langhamová vyhlásila, že tancovačka sa môže začať až po vašom príchode.“

Coco si nadvihla masku a zagánila na sestru.

Eleanor sa rozhodla, že si Millie nebude všímať. „Takže s Lucasom sa nestretnem?“

Millie kývla sluhovi a zobrala si ďalší pohár šampanského. „Veru nie. Aká škoda. Tak veľmi sa chcel s vami zoznámiť.“

„So mnou?“

Millie namiesto odpovede vyprázdnila pohár do dna.

Eleanor, ktorú už otravovalo Milliino zapáranie, sa poobzerala po sále, a vtom zbadala piráta so šablou, ako sa prepletá pomedzi zabávajúcich sa hostí.

„Ospravedlňte ma na chvíľu.“ Zovrela v rukách dlhú vlečku, trocha ju nadvihla a náhlila sa za svojou korisťou. Kým sa však pretlačila na opačný koniec tanečnej sály, pirát jej zmizol z dohľadu, aj keď ho pár minút všade vyzerala. No práve vo chvíli, keď sa

rozhodla, že to vzdáva, a prudko sa zvrtila, zabudla na vlečku a spadla na zem ako podťatá.

„Krucinál!“ vykľzlo jej z úst, keď pristála nosom na vyleštenej mramorovej dlážke.

Lord Fenwick-Langham, ktorý v rytme valčíka práve tancoval popri nej, zastal a pomohol jej postaviť sa na nohy. „Dobrá práca, dievčatko. Asi ste sa priveľmi nadšene venovali šampanskému. Predsa len... je to alkohol!“

To už sa k nim náhlil vikomt Littleton. „Neublížili ste si, lady Swiftová?“ spýtal sa a pevne ju chytil za lakeť, keď vstávala. Prihrnula sa aj jeho manželka celá zhrozená tou spoločenskou blamážou.

To si nenechala ujsť ani grófka vdova. Jej neter Cora, ktorá jej drobčila za päťami, vypleštila na Eleanor oči a ako ozvena zopakovala vikomtovu otázku: „Neublížili ste si, lady Swiftová?“

Eleanor sa usmiala na hlúčik tváří, niektorých menej, iných trochu viac ustarostených. „Je to od vás milé, ale som v poriadku. Okrem trochu pošramotenej dôstojnosti sa mi nič zlé nestalo.“

Muži sa zasmiali a diskkrétne sklopili oči.

Eleanor si prihladila šaty a poďakovala vikomtovi Littletonovi, ktorý jej podal členku. Nasadila si ju, vystrela sa a vtom si všimla, že neďaleko pri stene stojí Sandford a sleduje ju. Keď majordóm zachytil jej pohľad, vykročil cez tanečný parket a blížil sa k nej. „Potrebujete obklad, mylady? Hneď zavolám kuchárku.“

Eleanor pokrútila hlavou. „Nie, vďaka, som v poriadku. Iba keby tá vaša kuchárka mala nejaký liek na ponížujúcu blamáž.“

„Obávam sa, mylady, že tým vám nevie poslúžiť.“

Vtom sa objavila lady Fenwicková-Langhamová a chytila Eleanor pod pazuchu. „Prišla som sa uistiť, moja drahá, že sa netopíte v slzách.“

„Ďakujem za opýtanie, ale v slzách? Prečo v slzách?“

„Predsa ste spadli.“

„Ach, veď to nič nebolo.“

„Že nič?!“ Lady Fenwicková-Langhamová sa k nej naklonila a šepla: „Moja drahá, veď ten váš pád videla celá spoločnosť!“

„Isteže, súhlasím, nebol to môj hviezdny okamih.“

„Skôr ponížujúco trápna situácia.“

Eleanor si v duchu kládla otázku, či lady Fenwicková-Langhamová nemá na mysli svoje pocity. Až vtedy však postrehla, že aj hudba prestala hrať a oči všetkých hostí v tanečnej sále sa upierajú na ňu. Odkasľala si a oznámila všetkým prizerajúcim sa: „Toto, čo som predviedla, sa nazýva Parížska palacinka. A takýmto štýlom ju robia všetky dámy.“

Eleanor oznámila hostiteľke, že si potrebuje upraviť mejkap, a porúčala sa. Vtom kútikom oka zachytila pohyb. Pásavé nohavice a šabľa hompáľajúca sa pri boku práve mizli za horným oblúkom bočného schodiska. Usmiala sa. Musí Lancelotovi povedať, že pohľad na jeho nohy v priliehavých nohaviciach nie je ktovieako lichotivý. To ho celkom odrovná.

Nadvihla si sukňu, svižne vyšla hore schodmi, vtom si však uvedomila, že vlastne nemá žiadny plán, čo urobí, keď Lancelota dostihne. *Kristepane, Ellie, nemôžeš dnes večer znova urobiť zo seba hlupaňa.*

Na poslednom schode zastala a pozrela doľava aj doprava. „Dofrasa!“ Po pásavých nohaviciach a šabli nikde ani stopy. Nevidela ani strapatú blondavú šticu a modrosivé oči. Podvedome sa zvrtila doprava a kráčala po chodbe.

Netrvalo dlho a musela si priznať, že sa stratila. V porovnaní s Henley Hall bolo toto panské sídlo riadnym labyrintom. Ako je možné, že sluhovia sa tu vyznajú? Predstavila si, že o pár týždňov ju nájdu v niektorom odľahlom krídle zámku, ako sa živí skapanými muchami a pije vodu z radiátora.

Keď k nej odkiaľsi z konca chodby doľahol buchot, takmer vyskočila z kože. Po špičkách urobila pár krokov a sústredene načúvala. Vtom začula hlasný výkrik: „Dopekla! Len to nie!“

Bol to Lancelot?

Oprela sa do masívnych dubových dvier napravo a vtom uvidela piráta, za ktorým vybehla hore schodmi. Skláňal sa nad nejakou postavou ležiacou v čudnom uhle na dlážke v miestnosti, čo zrejme slúžila ako pracovňa. Usúdila tak z letmého pohľadu na steny obstavané policami plnými kníh.

„Lancelot!“

Keď sa kľachiaci pirát obrátil, všimla si, že v pravej ruke drží strieborný svietnik.

„Šerloková, čo tu, doparoma, robíte? Padajte odtiaľto! Oka-
mžite!“ nástojčivo šepol maskovaný muž.

„Ale čo...? Kto...?“ Eleanor sa zháčila, keď spoznala skrčenú postavu pri pirátových nohách.

Vtom sa dvojité dvere na opačnom konci miestnosti rozleteli dokorán tak prudko, že ich kľučka tresla do steny obloženej drevom. Pirát aj Eleanor sa obzreli a od prekvapenia stuhli, keď dnu vtrhla šestica policajtov a obkolesila ich. Za nimi vošiel do miestnosti širokoplecý muž v sprievode dvoch ďalších policajtov.

Eleanor sťažka vydýchla. „Pán inšpektor! Čo tu robíte?“

„Lady Swiftová!“ Chvíľu stáli a zízali jeden na druhého. Potom inšpektor pozrel na muža v maske. „Odstúpte, prosím, nabok,“ požiadal ho.

Obrátil sa na dvoch policajtov, ktorí stáli po jeho ľavici a vydal rozkaz. „Brice, nasadte mu putá. Peters, skontrolujte životné funkcie toho človeka.“

Keď Lancelotovi nasadili putá, detektív šéfinšpektor Seldon podišiel k nemu a zložil mu masku z tváre.

„Vy!“

Odmaskovaný Lancelot sa mu chladnokrvne díval do očí.

Eleanor v hlave cválali myšlienky ako splašené kone. „Pán inšpektor? Lancelot? Čo...?

Detektív šéfinšpektor Seldon prešiel okolo Eleanor k vzdialenejšej stene, v ktorej sa vynímal sejf s otvorenými dvierkami. Ten si Eleanor až dovedy nevšimla. Seldon nazrel dnu a konštatoval: „Prázdny!“ Obrátil sa a pozrel na Lancelota. „Lord Fenwick-Langham, zatýkam vás za krádež náhrdelníka lady Fenwickovej-Langhamovej a pre podozrenie, že máte na svedomí sériu podobných vlámaní.“

Eleanor mala odrazu pocit, že sa ocitla v zlom sne.

„Moment, dočerta.“ konečne sa ozval Lancelot. „Chcete ma zabasnúť za to, že som vlastnej matke ukradol náhrdelník? Veď to je na smiech!“

Vtom policajt, ktorého Seldon oslovil ako Petersa, vstal bledý ako stena. „Pane, on je... mŕtvy.“

Všetci pozreli na telo. Detektív šéfinšpektor Seldon si kľakol, aby sa presvedčil, že policajt sa nemýli. Keď vstal, uprene sa zadíval na Lancelota a vyštekol: „Zatýkam vás aj za vraždu. Súdny úradník na policajnej stanici vám prečíta, aké máte práva. Brice, vyvedte lorda Fenwick-Langhama zadným východom, aby sme hostiteľov ušetrili hanby.“

Lancelot si chladne premieval inšpektora. „Tí hostitelia, ako ste ich nazvali, sú moji rodičia. A určite nebudú plesať od radosti, keď zistia, že ste zatkli nielen nepravého vinníka, ale dokonca ich syna v ich vlastnom dome. Verte mi, to sa pre vás neskončí dobre.“

Detektív šéfinšpektor Seldon vydržal Lancelotov pohľad. „Z miesta, kde teraz stojím, vaše lordstvo, to vyzerá, že to budete skôr vy, pre koho sa to neskončí dobre. Prichytený na mieste činu, kde sa odohrala krádež aj vražda. Navyše podľa všetkého...“ Seldon ukázal na svietnik, „držíte v ruke vražednú zbraň. Odporúčam vám nevypovedať, kým sa nedostaví váš právny zástupca. Berte ho, Brice.“

Eleanorin mozog pracoval na plné obrátky. „Pán inšpektor, hádam si nemyslíte...”

„Lady Swiftová, prosím, neodchádzajte. Budem od vás potrebovať podrobnú výpoveď.“ Po tých slovách kývol ďalšiemu uniformovanému policajtovi, ktorý sa postavil vedľa Eleanor.

Keď Brice odvádzal Lancelota, ten sa k nej naklonil a šepol: „Zvládnete to, Šerloková, veď vy najlepšie viete, čo sú zač títo uniformovaní nímandi. Už ste im predsa raz uštedrili parádny úder. A prisahám vám, že ja som to nebol.“

Policajt postrčil Lancelota cez dvere a Eleanor sa mykla, akoby chcela ísť za nimi. Detektív šéfinšpektor Seldon však luskol prstami na mladého policajta a ten jej skočil do cesty.

Eleanor sa obrátila k inšpektorovi a premerala si ho zelenými očami, v ktorých to len tak iskrielo.

Z chodby sa už ozýval hlasný ruch. „Okamžite otvorte tie dvere, lebo vám Harold vytrhá všetky gombíky na uniforme, vy idiot!“ začuli hlas domácej panej.

„Kto ma predbehol a oznámil Fenwickovcom-Langhamovcom, čo sa stalo?“ zamrmal Seldon a podišiel k dverám práve vo chvíli, keď sa rozleteli dokorán.

Lord Fenwick-Langham sa vrátil do pracovne a zastal zoči-voči inšpektorovi Seldonovi. „Čo to tu, dočerta, vyvádzate, človeče? Zavolám vášmu policajnému prezidentovi...” Keď pri náprotivnej stene zbadal skrčené telo, zarazil sa.

„Pudders!“

To už sa pretisla k manželovi lady Fenwicková-Langhamová. „Plukovník Puddifoot-Barton?“

„Strážnik!“

Kým však strážnik dobehol k lady Fenwickovej-Langhamovej, hostiteľka maškarného plesu stratila vedomie a zviezla sa na dlážku.

ŠTVRTÁ KAPITOLA

„Myslíte, že ešte budem dlho čakať?“ Eleanor musela zvýšiť hlas, aby ju bolo počuť cez dážď bubnujúci do oblokov.

Nervózny mladý policajt, ktorý ju sprevádzal do knižnice, ospravedlňujúco pokrčil plecami.

„To vám neviem povedať, mylady.“

„Plánuje inšpektor Seldon zostať tu alebo sa vráti do Oxfordu?“

„On je šéfinšpektor, mylady. A ani to vám neviem povedať.“

„Bude mať Lance... lord Fenwick-Langham dnes večer povolené návštevy?“

„Ani o tom nič neviem, mylady.“

Beznádejné! Kde sa ten inšpektor zdržal? Eleanor sa s ním po prvý raz stretla len pár dní po príchode do Little Buckfordu, kde si prišla prevziať majetok, ktorý zdedila po strýkovi. Ešte v ten istý večer sa stala svedkom vraždy – z diaľky videla, ako niekto zastrelil muža – a oznámila to polícii. Keďže telo mŕtveho zmizlo, inšpektor ďalšie vyšetrowanie odmietol. Po vyriešení prípadu sa nevrlý inšpektor stal Eleanoriným verným spojencom.

Eleanor zastonala. Veľmi si želala, aby sa to skončilo. Aby Lancelota pustili a mohol sa vrátiť do Langham Manor, aby plukovník ožil a bol nepríjemný ako zvyčajne. Zaškvrkalo jej v žalúdku. Šampanské a mŕtvolky neboli preň najšťastnejšou kombináciou. A nepomáhali ani v koži viazané knihy napáchnuté stuchlinou a až príliš dôkladne vyleštené drevo.

Vtom sa spoza dvier ozvali hlasy. „Zabezpečte, aby nikto neodišiel.“

Odpoveď, ktorú ktosi zamrmľal, Eleanor nepočula.

„Urobte, čo vravím, človeče!“ Detektív šéfinšpektor Seldon zvolal ponad plece vo chvíli, keď už vchádzal do knižnice. Pery mu zvlínal náznak úsmevu, keď zastal na opačnej strane stola, po ktorom čakajúca Eleanor bubnovala prstami. Kývol uniformovanému policajtovi, ten mu kývnutie opätovoľal a vyšiel z miestnosti. Seldon odtiahol stoličku od stola, sadol si a nemotorne si preložil jednu dlhú nohu cez druhú.

„Lady Swiftová.“

„Pán inšpektor.“

Seldon sa zhlboka nadýchol. „Prepáčte, že som vás musel zadržáť. Želal by som si, aby sme sa stretli za celkom iných okolností.“

„Ja tiež. Dúfam, že to strašné nedorozumenie sa rýchlo vysvetlí.“

„Nedorozumenie?“

„Prosím, nehrajte sa so mnou na mačku a myš, pán inšpektor. Hádám si nemyslíte, že Lancelot ukradol náhrdelník lady Fenwickovej-Langhamovej. Vlastnej matke, kristepane? Prečo by jej ho kradol?“

Seldon zdvihol ruku a zadíval sa do svojich poznámok. „Obvineného sme našli stáť pri otvorenom sejfe, ktorý po prezretí – obhliadku som vykonal ja – bol prázdny.“ Zdvihol hlavu a uprel oči na Eleanor.

„To je dosť možné,“ vydýchla Eleanor, „ale akú máme istotu, že ten náhrdelník v sejfe naozaj bol? Skutočný zlodej mohol celkom ľahko...“

Inšpektor znova zdvihol ruku a opäť zacitoval zo svojich poznámok. „Overil som prítomnosť predmetného náhrdelníka v sejfe presne o devätnástej hodine a štyridsiatej piatej minúte.“ Chvíľu prstom listoval sem a tam v zápisníku. „Keďže sejf nebol vyhodnotený do vzduchu – aj vzhľadom na krátky časový úsek medzi mojou kontrolou prítomnosti šperku v sejfe a vstupom mojich mužov

do pracovne, keď začuli hlasy –, sa mi podľa môjho profesionálneho úsudku javí, že osoba, ktorá náhrdelník ukradla, musela poznať kód.“

Keďže na to Eleanor nemala odpoveď, skúsila to inak. „Je predsa nemysliteľné, že... že Lancelot zabil plukovníka. Veď ten chudáčisko patrila medzi rodinných priateľov Fenwickovcov-Langhamovcov. Aký by mal na to dôvod? Dívajte sa na to realisticky. Lancelot je šašo, ale nie vrah. Nie je zákerný, ani nemal čím ten ohavný čin spáchať.“ Eleanor sa začervenala. „Môžem sa vás niečo spýtať, pán inšpektor? Čo robia vaši muži v Langham Manor? Prečo ste boli vy aj vaši ľudia prítomní na bále? Pýtam sa, akoby som nevedela, že to celé smrdí nejakým policajným komplotom!“

Detektív šéfinšpektor Seldon stuhol. „Rozumiem, ako asi v danej chvíli posudzujete úradnú moc vo všeobecnosti, lady Swiftová, a najmä ako sa vám javí polícia, ale...“

Eleanor mu skočila do reči. „To sotva niekoho prekvapí, keďže naposledy, keď som mala s policajcami dočinenia, snažili sa kryť vraždu aj rozsiahlu korupciu.“

„Máte pravdu.“ Inšpektor si prešiel rukou po zátylku. „No teraz máte dočinenia s iným oddelením. Toto sú moji muži a tým veľím ja, lady Swiftová. Asi vám nemusím pripomínať, že tu ide o vyšetrovanie vraždy, nie o nejaký nenávistný zápas s úradnou mocou.“

Eleanor mala dobrý dôvod tváriť sa rozpačito. Keď sa naposledy stretla s inšpektorom, v podstate ho obvinila, že je zapletený do policajného komplotu. „Máte pravdu. Prepáčte, pán inšpektor, vôbec som tým nechcela naznačiť, že ste... teda chcem povedať, že som vám ešte vždy veľmi vďačná za pomoc pri dolapení toho vraha z kameňolomu. Možno som to len nedala najavo správnym spôsobom,“ dodala nakoniec a znova sa začervenala.

Seldon prikývol. „Chápem, že máte za sebou náročný večer.“ Zakrútil perom zastoknutým medzi prstami. „Mimochodom, nemáte

mi byť za čo vďačná... robil som si len svoju prácu. Aj keď vtedy mi to bolo skutočným potešením.“

Uprene sa zadíval Eleanor do očí, ale vzápätí sa vrátil k svojim poznámkam. Po prvý raz od príšerných udalostí, ktoré sa stali v ten večer, jej trochu odľahlo.

Detektív šéfinšpektor Seldon si odkašľal. „Kde sme to prestali? Nie, polícia dnes večer neuskutočnila nijakú pokútnu akciu.“ Po očku pozrel na Eleanor a pokračoval: „A faktom je, že obvineného sme našli, ako sa skláňa nad nebohým plukovníkom Puddifootom-Bartonom a v ruke drží strieborný svietnik.“

Eleanor pocítila, ako jej napätie znova zaplavuje telo. „Viete už naisto, pán inšpektor, že ten svietnik je vraždená zbraň?“

„Ešte nie. Naši ľudia v laboratóriu ho musia preskúmať, ale nachádza sa na ňom značná vrstva krvi aj pár prilepených vlasov. Som si celkom istý, že sa budú zhodovať s vlasmi nebohého.“

Eleanor sa zúfalo snažila prísť na niečo, čo by mohlo spochybniť Lancelotovu vinu. „Chápem, ale to nevylučuje možnosť, že plukovník bol mŕtvy už predtým.“

„Pri prehliadke nebohého sme zaistili jeho poškodené hodinky. Sklenené viečko bolo rozbité. Úlomky sme našli vedľa kozuba. Z toho som vydedukoval, že vrah udel plukovníka do hlavy zozadu nejakým ťažkým predmetom. Zatiaľ predpokladám, že išlo o ten svietnik. Pri páde obete smerom dopredu ruka s hodinami na zápästí narazila na hranu kozuba, prišlo k rozbitiu skleneného viečka a poškodeniu vnútorného mechanizmu. Do protokolu sme zaznamenali, že ručičky na ciferníku ukazovali dvadsať hodín a dvadsaťdva minút. Moji muži vstúpili do miestnosti presne o dvadsiatej hodine a dvadsiatej piatej minúte. Ten čas medzi smrťou plukovníka a príchodom mojich mužov je taký krátky, že bolo vylúčené, aby vošiel do miestnosti niekto ďalší okrem...“

Eleanor zastonala a skryla si tvár do dlaní. „Okrem mňa.“

Detektív šéfinšpektor Seldon sa znova vrátil k poznámkam vo svojom pekelnom zápisníku. Eleanor mala sto chutí vytrhnúť mu ho z rúk a šmariť do ohňa v kozube.

„Čo vám povedal Lancelot? Určite to všetko nejako vysvetlil.“

„Mladý lord Fenwick-Langham odmietol povedať čokoľvek, len zopakoval svoju pôvodnú výpoveď.“ Seldon obrátil niekoľko strán v zápisníku. „Citujem: ‚Vošiel som do knižnice a uvidel plukovníka ležať na zemi. Kľakol som si k nemu, aby som zistil, či mu môžem nejako pomôcť, a vtedy som vedľa neho zbadal svietnik. Vzápätí som začul nejaký hluk. Myslel som, že sa vracia vrah, tak som schmatol svietnik, aby som sa mohol brániť. Vtom sa otvorili dvere, vošla lady Swiftová a za ňou tá vaša partia.‘“ Inšpektor zdvihol hlavu. „Tým myslel políciu. A odprisahal, že nemal potuchy, že svietnik bol použitý na zavraždenie plukovníka.“

„Ako vám vysvetlil, že sa nachádzal na poschodí?“

„Na to nám nedal jasnú odpoveď. Vyjadril sa len v tom zmysle, že je to jeho dom a prečo by si, krucináfagot, nemohol v ňom chodiť, kade sa mu práve zachce?“ Detektív šéfinšpektor Seldon klopkal perom po zápisníku. „Ospravedlňujem sa za nevhodný slovník.“

„To nič. Som prekvapená, že vzhľadom na vážnosť situácie, v ktorej sa Lancelot ocitol, ešte nepritvrdil a nevyjadril sa omnoho nekultivovanejšie.“ Eleanor si pošúchala unavené oči. „Hlupák! Vari si myslí, že je to hra?“

Detektív šéfinšpektor Seldon zaodíhal. „Lady Swiftová, je možnou povinnosťou spýtať sa vás, čo ste vy robili na poschodí.“ Kým čakal na odpoveď, viditeľne mu mykalo bradou.

Eleanor sa zamračila. „Hľadala som Lancelota.“

„Prečo ste ho hľadali, lady Swiftová?“ Znova mu myklo bradou.

Eleanor sa predklonila a oprela sa lakťami o stôl. „Pán inšpektor, trochu ma zaskočilo to množstvo nových ľudí, s ktorými som sa zoznámila, tak som chcela vidieť... nejakú známú tvár.“

„Známu tvár,“ zopakoval detektív šéfinšpektor Seldon a škripajúcim perom brázdil po papieri. Keď dopísal, pozrel na Eleanor. „Prosím, pokračujte, lady Swiftová.“

„Viete, keďže som sa trochu... pokľzla na tanečnom parkete, išla som si osviežiť mejkap, a vtom som ho zbadala, ako na poschodí mizne za rohom bočného schodiska.“

Seldon si ju premeral čudným pohľadom. „Isteže, to vaše ‚pokľznutie‘ si veľmi dobre pamätám nielen ja, ale celá spoločnosť v tanečnej dvorane vrátane mojich mužov,“ sucho poznamenal a znovu zaboril nos do zápisníka. „Takže ste za ním vyšli na poschodie?“

„Áno, ako som už povedala, pobrala som sa za Lancelotom.“

„A čo urobil on?“

„Ak mám byť úprimná, neviem. Kým som vyšla hore, stratil sa mi z dohľadu.“

Detektív šéfinšpektor Seldon si zamyslene pohladil bradu. „Vedel o tom, že idete za ním?“

„Nie. Mal predou mnou pomerne veľký náskok.“

„To znamená, že ste naňho nezakričali?“

„Pán inšpektor, vážim si, že zámerne nekomentujete moje správanie nevhodné pre dámu, keďže som sa náhlila za mužom, ale naozaj pokladáte za prijateľné, že by som naňho ešte aj zakričala? Snažila som sa byť diskretná.“

Seldon vyšpúľil kútiky úst nahor. „Byť diskretná,“ zamrmľal si popod nos pri písaní. „Takže po tom, čo ste sa diskretné vykradli hore schodmi, tak ste...“

„Priznávam, že chvíľu som sa len tak motala.“ Eleanor uprela oči na stôl. „Asi to znie čudne, pán inšpektor, ale bol to len taký impulz, ktorému som sa poddala. Viete, nemám v povahe robiť správne veci v správnom čase.“

„Áno,“ prikývol inšpektor a ani nezdvihol oči od zápisníka. „To viem.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Smrt' na bále.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.